

Cei adormiți au mare nevoie de ajutorul nostru- mărturia unui convertit (evangelic) la Ortodoxie

Moartea a jucat un rol important în convertirea mea la ortodoxie. Crescut evanghelic, am fost martor la moartea propriilor mei bunici fără nicio pregătire. S-au tânguit în paturile de spital, încercând să se roage cât au putut de bine. Pastorul lor a venit să-i viziteze în ultimele săptămâni, dar tot ce a făcut a fost să se roage pentru vindecarea lor și să plece cât mai repede posibil. Nu era nici o mărturisire, nici rugăciune pentru despărțirea sufletului de trup, nici cuvânt înțelept despre ce-i va aștepta atunci când le va sosi sfârșitul. Pe măsură ce ultimele lor ore din viață se apropiau, familia noastră pur și simplu s-a adunat pe holurile spitalului și a așteptat sfârșitul lor. Fără tămâie, fără lumânări, fără rugăciuni, fără icoane. Nici un regret, nici o mângâiere, nici o nădejde în Înviere. Doar durere tăcută și un sentiment de groază la apropierea necunoscutului.

După ce au murit, înmormântările au fost scurte și lipsite de dragoste. Apoi, în ceea ce privește „biserica” lor, bunicii mei plecați pur și simplu au încetat să mai existe pentru comunitate. Evanghelicii nu fac rugăciuni, milostenii, pentru sufletele celor plecați și nici măcar nu își amintesc de ei în mod regulat. Familia îndoliată s-ar putea să-și amintească aniversarea morții unei persoane dragi, dar o fac în familie. „Comunitatea lor de credință” are lucruri mult mai bune de făcut. Îmi amintesc că am vrut să mă rog pentru sufletele bunicilor mei plecați, dar îmi amintesc că m-am forțat să nu o fac, deoarece era „greșit” conform învățăturilor pe care le-am primit în copilărie.

Nu e de mirare că frica de moarte este atât de răspândită și puternică, încât răspândirea unui virus ușor ne-ar putea face să ne pierdem mințile.

Este firesc să fim îngrijorați de sufletele celor dragi plecați. Este firesc să vrei să te rogi pentru ei. Aceasta este o reacție umană universală. Numai forțându-ne pe noi înșine putem înăbuși dorința de a-i cere lui Dumnezeu grija și mântuirea celor

pe care îi iubim atât de mult. Este pur și simplu normal pentru natura umană să te rogi pentru cei plecați. Este inuman să nu o faci. Aceasta nu a fost singura motivație pentru a părăsi evanghelismul pentru Biserica Ortodoxă, dar a fost cu siguranță una puternică.

Chiar înainte de convertirea mea la Ortodoxie, am înțeles clar că rugăciunile pentru adormiți sunt importante pentru cei vii. Ne simțim mai aproape de cei dragi plecați atunci când ne rugăm lui Dumnezeu pentru ei. Pomelnicele și rugăciunile pe care le face Biserica, ne fac să ne simțim iubiți și sprijiniți de comunitatea noastră în timp ce suferim durerea noastră. Rugăciunile pentru cei adormiți ne ajută să medităm la această viață, la sensul ei și, cel mai important, la sfârșitul ei. Rugăciunile pentru cei adormiți și rugăciunile lor pentru noi, subliniază unirea celor credincioși chiar și în prăpastia morții. Dumnezeu nu este Dumnezeul celor morți, ci al celor vii.

Sunt în Biserica Ortodoxă de peste 25 de ani. Am trecut printr-un catehism de un an. A fost destul de minuțios. De atunci, am ajutat la predarea orelor de catehism. Am aprofundat lucrări și cărți din Ortodoxie și am fost binecuvântat să discut subiecte ortodoxe cu unii dintre cei mai exigenți conducători ai noștri. Până de curând, însă, nu înțelesesem niciodată cât de importante sunt rugăciunile pentru cei adormiți. Nici nu cred că am înțeles cu adevărat starea sufletului după moarte. Rugăciunile pentru cei adormiți este un lucru pe care noi ortodocșii îl facem în mod regulat. Un Trisagion pentru morți se oficiază, se pare, în fiecare săptămână la Sfânta Liturghie. Panihida așa cum ni se spune adesea, este sala de așteptare a lui Dumnezeu până la urmă. Dar nu vorbim sau citim cu adevărat multe despre subiectul morții și al călătoriei sufletului după moarte. Această neglijare poate duce la o înțelegere superficială a celui mai important eveniment cu care ne vom confrunta cu toții.

Ochii mi-au fost deschiși pe deplin asupra subiectului, când un prieten mi-a transmis o colecție de scrieri de la Sfântul Ioan din Shanghai și San Francisco, Noul Sfințit Mucenic Ioan din Riga, Sfântul Nicodim din Sfântul Munte și Sfântul Marcu din Efes . Ele au fost editate de Mănăstirea Ortodoxă a Sfântului

Arhanghel Mihail din Australia.[1] În aceste scrieri, m-am întâlnit cu adevărat față în față cu importanța și ajutorul dat rudelor, fraților și surorilor noastre adormite, prin rugăciunile noastre, în special în timpul Sfintei Liturghii, și motivul pentru care rugăciunile noastre le sunt de mare ajutor. Mai jos sunt câteva dintre citatele mele preferate din acest document:

Sfântul Ioan din Shanghai și San Francisco:

Nu putem face nimic mai bun sau mai mare pentru cei adormiți decât să ne rugăm pentru ei, oferind pomelnic pentru ei la Sfânta Liturghie. Ei au mereu nevoie de aceste pomeniri și mai ales în acele patruzeci de zile în care sufletul defunctului își urmează calea către locuința veșnică. Corpul nu simte nimic atunci: nu-și vede apropiații care s-au adunat, nu simte mirosul florilor, nu aude discursurile funerare. Însă sufletul simte rugăciunile făcute pentru el și este recunoscător celor care le fac și este apropiat duhovnicește de ei.

Prin urmare, *panikhidas* (slujbele de pomenire pentru morți) și rugăciunea făcută acasă pentru cei adormiți sunt de mare ajutor pentru ei, la fel ca și faptele bune făcute în memoria lor, precum milosteniile sau contribuțiile la Biserică. Dar cel mai mare ajutor pentru ei este pomenirea la Sfânta Liturghie. Au existat multe dovezi și evenimente care confirmă cât de importanta este pomenirea celor adormiți. Mulți care au murit în pocăință, dar care nu au putut să arate acest lucru cât timp erau în viață, au fost eliberați de chinuri și au dobândit odihnă veșnică. În Biserică, rugăciunile sunt făcute continuu pentru odihna celor adormiți, iar în ziua Pogorării Duhului Sfânt, în rugăciunile cu plecarea genunchilor de la vecernie, există chiar și o cerere specială „pentru cei care se află în iad” [2]. Să avem grijă de cei care au plecat în lumea cealaltă înaintea noastră, pentru a face pentru ei tot ce ne stă în putință, amintindu-ne că „Fericiți cei milostivi, căci aceia vor dobândi milă”.

Noul Sfințit Mucenic Ioan de Riga:

Moartea nu ne desparte pe noi, care suntem creștini, de comuniunea în dragoste cu cei care ne sunt dragi.

Puterea și lucrarea rugăciunii pentru sufletele celor adormiți este chiar mai mare decât rugăciunea pentru cei vii. Nu există o mângâiere mai mare decât rugăciunea și nici o bucurie mai mare decât bucuria în Domnul pentru cei a caror suflete sunt despărțite de trupurile lor. Este nedrept, după cum cred unii, să presupunem că nevoile fraților noștri adormiți ne sunt necunoscute. Cu toate acestea, acest lucru nu este adevărat. Nevoile spirituale ale celor plecați sunt aceleași cu nevoile duhovnicești ale celor vii. Morții au nevoie de mila și bunătatea Tatălui Ceresc, iar cei vii de îndurarea și iertarea păcatelor, de ajutorul plin de har de la Dumnezeu în împlinirea tuturor dorințelor bune, de pacea și liniștea inimii și a conștiinței. Aceste lucruri sunt cele mai importante atât pentru cei vii, cât și pentru cei adormiți. Dă odihnă, Doamne, sufletelor robilor Tăi adormiți este rugăciunea continuă și cea mai bună lucrare a Bisericii noastre Mame pentru sufletele răposaților Ei. De asemenea, ar trebui să-L implorăm pe Domnul cu această rugăciune pentru sufletele plecate în lumea cealaltă ale celor dragi ai noștri.

Sfântul Marcu al Efesului:

Creștinii care au murit cu păcate mici nemărturisite sau cei care nu au adus roadele pocăinței pentru păcatele pe care le-au mărturisit, sunt curățați de aceste păcate fie prin judecata morții, cu frica ei, fie după moarte, când sunt siliți să rămână în iad (dar nu pururea), prin rugăciunile și Liturghiile Bisericii și prin faptele bune săvârșite pentru ei de către credincioși. Chiar și păcătoșilor sortiți chinurilor veșnice li se poate da o oarecare alinare în chinurile lor din iad, prin aceste mijloace. Dar cu toate astea, acum nu există nici un foc curățitor pentru

păcătoși, nici în iad (căci focul veșnic va începe să-i chinuiască numai după Judecata de Apoi), și cu atât mai puțin în vreun al treilea loc, cum ar fi „purgatoriul” (numit așa de doctrina papistașă.) Toate vedeniile focului care sunt văzute de oameni, sunt chipuri sau proorociri ale celor ce vor fi în vremea viitoare. Întreaga iertare a păcatelor după moarte vine numai din bunătatea lui Dumnezeu, care se întinde și la cei din iad, împreună cu rugăciunile oamenilor, căci Dumnezeu nu mai așteaptă de la aceștia nici o „răsplată” sau „ispășire” pentru păcatele care le-au fost iertate.

Susținem că toți aceștia sunt ajutați de rugăciunile și Liturghiile făcute pentru ei, cu conlucrarea bunătății lui Dumnezeu și a iubirii Sale de oameni. Această împreună lucrare a lui Dumnezeu nu mai socotește unele păcate, ci le iartă de îndată pe acelea săvârșite din slăbiciune omenească, așa cum spune Dionisie cel Mare (Areopagitul) în „Cugetări despre taina săvârșită pentru cei adormiți întru dreaptă credință” (în Ierarhia bisericească, VII, 7); pe când alte păcate, după o vreme oarecare, prin drepte judecăți, fie că de asemenea se lasă și se iartă -și asta în întregime - fie se ușurează vinovăția pentru aceste păcate până la Judecata de Apoi. Și de aceea socotim că nu este nevoie de vreo altă osândire ori vreun foc de curățire. Căci unii se curăță prin frică, în vreme ce alții sunt măcinați de muștrările de conștiință cu chinuri mai mari decât orice foc, iar alții se mai curăță numai prin chinul dinaintea slavei dumnezeiești și frica pentru cele ce vor aduce viitorul. Și faptul că acest adevăr este cu mult mai chinuitor și mai osânditor decât orice altceva, este confirmat de experiența însăși, și Sf. Ioan Gură de Aur ne mărturisește în aproape toate omiliile sale morale, care spun același lucru, ca și pustnicul Dorotei în omilia sa „Despre conștiință ...”

(OMILIA ÎNTÂI ÎMPOTRIVA DOCTRINEI CATOLICE A PURGATORIULUI)

Aici este PDF-ul complet. [1]Este scurt, doar 20 de pagini și merită nu doar citit, ci și păstrat pentru referință. Toți cei dragi din familiile noastre, parinții, frații și surorile noastre plecate din această lume au nevoie de noi!

https://orthodoxreflections.com/wp-content/uploads/2022/06/The_Dead_Are_in_Great_Need_of_Our_Help.pdf

Nicholas - membru al Vicariatului de Rit Occidental, o parte a Arhiepiscopiei Creștine Ortodoxe Antiohiene din America

[2] Sf. Vasile cel Mare, în rugăciunea citită la Pogorârea Duhului Sfânt, scrie următoarele: „Stăpâne Atotțiitorule, Dumnezeuule al Părinților ... Care și la acest praznic, cu totul desăvârșit și mântuitor, ai binevoit a primi rugăciuni de mijlocire pentru cei ținuți în iad, dându-ne nouă mari nădejdi că vei trimite ușurare și mângâiere celor cuprinși de întristări apăsătoare, auzi-ne pe noi, smeriții robii Tăi, care ne rugăm Ție, și odihnește sufletele robilor Tăi, celor mai înainte adormiți, în loc luminat, în loc cu verdeață, în loc de odihnă, de unde a fugit toată durerea, întristarea și suspinarea” (Rugăciunea a treia de la Vecernia din Duminica Pogorârii Duhului Sfânt, care se citește în genunchi)

Traducere și adaptare:

The Dead Are in Great Need of Our Help - Orthodox Reflections